

Nr 279.

Af herr **Tynell**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om kollektivafstal mellan arbetsgifvare och arbetare m. m.

I Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 96 med bl. a. »Förslag till Lag om ändrad lydelse af 19 kap. 22 § samt 25 kap. 15 och 22 §§ strafflagen» föreslås som tredje moment till 15 § 25 kap. följande:

»Har ämbetsman, som i 1 mom. sägs, eller ämbetsman vid statens post-, telegraf-, telefon-, gas-, elektricitets-, vattenlednings- eller renhållningsverk eller brandkår i syfte att hindra driftens behöriga gång afhållit sig från tjänstgöring eller vanskött sin tjänst, varde, där ej straff enligt 2 mom. skall ådömas, dömd till afsättning eller böter eller båda dessa straff i förening; var det af förhastande, som ämbetsmannen sig förgick, eller äro omständigheterna eljest synnerligen mildrande, då må i stället dömas till mistning af ämbetet på viss tid. Kom af hans förfarande, antingen ensamt för sig eller i förening med andras, skada å person eller grof skada å egendom, eller äro omständigheterna eljest försvårande, varde den brottslige afsatt och dessutom dömd till böter eller fängelse; varde ock, om brottet det förtjänar, förklarad ovärdig att i rikets tjänat vidare nyttjas.»

Genom att upphöja citerade förslag till lag afses, att ämbetsman, som däri sägs, och person vid verk och inrättningar, som i 22 § omförmälas, samt person, »som är anställd vid stads, annan kommuns, eller municipalsamhälles gas-, elektricitets-, vattenlednings- eller renhållningsverk eller fasta brandkår», skall, för bl. a. vanskötande af sin tjänst, varda underkastad vissa nya straffbestämmelser.

Beträffande orden »eller vanskött sin tjänst», såsom de finnas inrymda i omförmälda lagförslag, innebära dessa ett mycket tänjbart uttryck och kunna, därest de skola kvarstå i momentet, i händelse detta upphöjes till lag, för åsyftade personal medföra olidliga förhållanden. Dessa ord lämna nämligen stor möjlighet för att straff kan komma att ådömas per-

sonal för sådant vanskötande af tjänst, som icke, på grund af vissa orsaker, kan undvikas. Faran därför är synnerligen stor för personalen inom de verk, där daglig maximalarbetstid icke är fastställd. Ett verks styrelse eller chef skall exempelvis kunna, under motivering af, att det sker i verkets intresse, ålägga personalen en oskäligt lång tjänstgöringstid, utöfver den, som är i minimum fastställd. Och om flera eller färre af personalen på grund däraf öfveranstängas och följaktligen icke kunna utträtta sina ansvarsfulla åligganden med den snabbhet, som är erforderlig, råder väl intet tvifvel därom, att sålunda öfveranstängd personal *ofrivilligt* kan komma att vansköta sin tjänst samt, såsom en följd däraf, afven blifva ådömd straff.

Utan tvifvel finnas många omständigheter, hvaröfver personalen icke kan råda, hvilka kunna gifva anledning till *ofrivilligt* vanskötande af tjänsteuppdrag: Trånga och olämpliga arbetslokaler, omständliga och opraktiska arbetsanordningar, obegränsade arbetsbördor, som i många fall, i synnerhet vid kommunikationsverken, oafvisligen påtränga, m. m. dylikt äro faktorer att räkna med. Och orättvist skulle vara, om personal i något fall, där dylika faktorer lägga hinder i vägen för tjänstens oklanderliga utförande, skulle bestraffas.

Då af herr justitieministerns motiv till lagförslaget icke framgår, att straff bör utebli för vanskötande af tjänst under sådana förhållanden, som här ofvan anförts, synes det mig, som om starka skäl talade för, att orden »eller vanskött sin tjänst» borde ur förslaget utgå, innan det eventuellt upphöjes till lag. Och så mycket större anledning förefinnes därtill, som straffbestämmelser — tillräckligt stränga — redan finnas att tillämpa med afseende å personal, som begår fel och försummelse i tjänsten.

I anledning af hvad jag sålunda anført, får jag vördsamt hemställa, att — i händelse Riksdagen icke afslår Kungl. Maj:ts förenämnda lagförslag — Riksdagen ville besluta,

att orden »eller vanskött sin tjänst» skola utgå ur det föreslagna tredje momentet till 15 § af 25 kap. strafflagen.

Stockholm den 5 april 1910.

Janne Tynell.